

68) Τῶν φρονίμων ὀλίγα. — Βλ. Πινδ. Πυθ. Θ'. 133.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βασιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλουν ἀκούσας
Σοφῶν.

69) Τὸ θέρος ἔψαλλας, τὸν χειμῶνα χόρευες. — (Παροιμ. Βενιζ. 1847 σελ. 147.) Βλ. Αἰσωπ. μυθ. 134. — Πρὸβλ. ἔργ. καὶ ἡμ. 296.

Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μνησθέντος αἰὲν ἐφευγμένης
ἐργάζου, Πέρση, δῖον γένος, ἔφρασε λιμὸς
ἐχθαίρων, φιλήν δὲ σ' εὐστεφάνους Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τὴν πῆμπλησι καλὴν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῶ σύμφερος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζῶν κηφηνέσσι, κοβούροις εἰκέλος ὀργήν. . . κτλ

70) Ποιὸς 'παινᾷ τὴν νόφιν μας; ἡ τσιμπλιάρα ἡ μάνα της. — Πρὸβλ. πρὸς τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν· «Τίς πατέρ' αὐνήσει, εἰμὴ κακοδαίμονα τέκνα;» Πλουτ. Ἀρατ. Α'.

71) Νὰ λέη κανεὶς καὶ τοῦ κακοῦ τὸ δίκαιο. — Βλ. Πινδ. Πυθ. Θ'. 167.

Μὴ, λόγον βλάπτων ἀλίσσι-
ο γέροντες, κρυπτότω.
Καῖνος αἰνεῖν καὶ τὴν ἐχθρὴν
Παντὶ θυμῷ σὸν τε δίκην
Καλὰ φέροντ' ἔλεγεν.

72) Ἐγγαστρώθη τὸ βουνὸν κ' ἐγέννησε ποντίκι. (Παροιμ. Βενιζ. σ. 67. 1847.) Πρὸβλ. πρὸς τὴν ἀρχαίαν· «Ἰδδινεν ὄρος καὶ μὴν ἔτεκε.» Βλ. καὶ Horat. Art. Poet. 139 καὶ 143· «οὐχὶ καπνὸν ἐκ φλογός, ἀλλὰ φλόγα ἐκ φλογός.»

73) Ἄλλα σκέπτονται τὰ βώϊδα, καὶ ἄλλα κραίν' ὁ ζευγολάτης. — Ὁμοίᾳ τῇ «Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει.» Βλ. Εὐριπ. Μηδ. 1412, Ἐλεν. 1708 καὶ Ἀλκυστ. ἐν τέλει.

Πολλῶν ταμίης Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσιν, θεοὶ
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ' ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὖρε θεός.

Πρὸβλ. Πινδ. Ὀλυμπ.

. . . αἶψα μὲν ἀνδρῶν
Πολλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμῶνιζα τέμνει-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.
Σύμβολον δ' εὖπω τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀφ' ἡμῶν πρᾶξις εὖρε θεόθεν.

Πρὸβλ. καὶ Σοφ. Αἶ. 1416 ἡ 17 κε. — Πινδ. Πυθ. 1Β' 36—37.

N. F. ΒΟΛΙΤΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΞΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Τετάρτη ἔκδοσις ἐπιδιορθωθείσα παρὰ τοῦ ἰδίου μεταφραστοῦ.

Μὲ τὰ κατάμυρα σγουρὰ μαλλιά της
Στοὺς ὤμους ξέπλεγα φεύγει τρελλή,
Φεύγ' ἡ μαννοῦλά μου καὶ τὰ παιδιὰ της,
Μόνα μᾶς ἔφησε στὴν ἔρημ γῆ.

Ζητάει τὸν ἄνδρα της, μυρολογάει,
Φωνάζει, δέρνεται στὴν λαγκαδιὰ,
Κ' ἡ ἀδελφοῦλά μου ἀποζητάει
Τὸ γλυκὸ γάλα της καὶ τὰ φιλιὰ.

Μάννα μου, πρόσθεσε γιὰτί ἂν σὲ χάσῃ
Θὰ χάσ' ἡ ἄχαρη καὶ τὴ ζωὴ,
Τὸ χιόνι ὁλόγυρα θὰ μᾶς σκεπάσῃ. . .
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Γυμνά, ξυπόλητα καὶ πεινασμένα
Τρεῖς μέραις τρέχουμε μέσ' στὰ βουνά,
Τρεῖς μέραις φεύγουμε κυνηγημένα
Χωρὶς νὰ ἐλπίζωμε παρηγοριά.

Ἔρμα, παντόρφανα, τί νὰ γινοῦμε!
Χωρὶς δὲν ἔμεινε οὐδὲ κλαδί. . . .
Χριστιανοί, δότε μας νὰ σκεπαστοῦμε,
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Μουγκρίζει ὁ χεῖμαρρος τὸ χιόνι πέφτει,
Τὰ γυμνά πόδια μου λυάνται νεκρά,
Τὴν κρύα κλάψα μου ὁ βορρῆας κλέφτει
Κι' ὅλο τὸ δύστυχο μὲ ἀνατριχᾷ!

Εἶν' ὅλα ἔρημα καὶ ἀγριωμένα,
Ἐδῶ εἶν' κρημνίσματα, σφαγαὶς ἐκεῖ. . .
ὦ! λυπηθῆτέ μας τὰ πεινασμένα. . . .
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Σεντόνι κάτασπρό τὴ γῆ σκεπάζει,
Μὲ καταπλάκωσε μάθηρ νυκτιά. . . .
Γιὰτί ἕνας ἄπιστος κ' ἐμᾶς δὲν σφάζει;
Μᾶς εἶναι ὁ θάνατος πρηγοριά.

Μνημα δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ ταφοῦμε
Ὅλα τὰ χάσαμε 'ς αὐτὴ τὴ γῆ. . .
Τοῦ κάκου τ' ἄχαρη θυροχτυποῦμε
Καὶ ζητανεύουμε λίγο ψωμί!

Κάποιος μᾶς ἔλεγε ποῦ λή' ἀπ' τὰ ξένα,
Πῶς στήν ὀρφάνια μας καὶ εἰς τὴν σκλαβίᾳ,
Προσφέρουν δάκρυα, φιλεῖ ἀναμμένα
Οἱ ξέν' οἱ ἐλεύθεροι ἀπὸ μακρυᾶ.

Καλ' εἶναι ἡ κλάψα τους καὶ τὰ φιλιὰ τους,
Ἀλλ' ἀντὶ δάκρυα, καὶ ἀντὶ φιλή,
Δὲν μᾶς ἐχάριζαν τῇ λευτερίᾳ τους,
Καὶ τῇ μαννουλά μας ποῦ πάει τρελλή!

Ἄχ! τώρα ἡ ἄχαρη ποῦ τάχα νῆναι;
Ἀπὸ τί κρήμισμα κατρακυλᾷ;
Ἀπὸ τὴν πείνᾳ τους ψυχομαχᾶνε
Τὰ δύο παιδάκια τῆς μέσ' στὰ βουνά.

Ὁ κόπος ἔκλεισε τὰ βλέφάρᾳ μου...
Στὸ χιόνι ἥς κάμωμε μὴ προσευχή...
Ἐλ' ἀδελφοῦλά μου στήν ἀγκαλιά μου
Γιὰ ν' ἀποθάνωμε τὰ δύο μαζή!—

Κι' ἂν κάποι' ἄτρεψ μᾶς ἀπαντήσῃ
Διαβάτης εὐσπλαχνος μέσ' στὰ βουνά,
Στ' ἀχνὰ κουφάρια μας τάφο ἥς χάρισῃ
Μὲ δύο δακρύβερχτα στερνὰ φιλιὰ.

Εἶπε—κ' ἐσρόγγισε τὰ δάκρυά του,
Καὶ μ' ἓνα οὐράνιο καὶ ἀγνὸ φιλή
Γλυκονανούρισε στήν ἀγκαλιά του
Τὴν ἀδελφοῦλά του τὴν ὀρφανή.

Κι' ὡς τόσῳ ἀπέρκεσε σκοτιδιασμένη
Ὡσάν τὴν κόλασι ἡ κοῦα νυκτιά,
Κι' ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ προβάλλει
Καὶ νικρ' ἀπάντησε τὰ δύο παιδιά.

Μὲ χιόνι ἐστέκοντο σκαδανωμένα
Κ' ὅταν ἀπέρκεσε κ' ἐγὼ ἀπ' ἐκεῖ
Λόκοι εὐρίσκοντο ἀγκαλιζομένα
Ὡσάν νὰ ἐγύρευαν κ' ἄλλο φιλή!

ΦΙΛΗΠΠΟΣ Γ. ΛΟΥΤΗΣ
Ἀνθυπασπ. τοῦ ἱππικοῦ.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΖΩΓΡΑΦΟΙ. Δύο ζωγράφοι ἐνητχολοῦντο ποτὲ εἰς τοιχογραφίαν μεγαλοπρεποῦς μητροπόλεως. Ἰτά-
μενοι ἀμρότεροι ἐπὶ ὑψηλοτάτου ἱκρίωματος. Ὁ ἕτε-
ρος αὐτῶν ἦτο τόσον προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον του,
καὶ τόσον μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἡδονῆς ἠτένιζε τὴν εἰ-
κόνα, ὥστε λησμονήσας τὴν θέσιν ὅπου ἵστατο ἐκινεῖ-
το πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπλησίασε τὴν ἄκρην τῆς σκηνῆ-

δος. Τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ὁ σύντροφός του
ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τρό-
μου παρετήρει τὸν κίνδυνον τοῦ συντεχνίτου· ἐλίγον
ἔτι καὶ θὰ κατέπιπταν ὁ ἐνθουσιῶν· ἐὰν τῷ ὠμίλει ὁ
θάνατος ἦτο βέβαιος, ἐὰν πάλιν ἐτήρει σιωπὴν, ὁ
κίνδυνος ἦτον ἐπίσης ἀφευκτός. Ἐν τοιαύτῃ ἀμυχ-
νίᾳ ὦν λαμβάνει εὐθύς βεβρεγμένην ψῆκτραν, καὶ
ρίψας αὐτὴν ἐπὶ τῆς εἰκόνης, κατερρύπανε τὴν
ὥραιαν γραφήν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ζωγράφος ὤρμησε
πρὸς τὸν φίλον του μετὰ θηριώδους ἡθους· ἀλλ' ἐκ-
πλαγεὶς διὰ τὸ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον ἤκουσε
τὴν διήγησιν τοῦ κινδύνου, παρετήρησε μετὰ φρίκης
τὸ ὑποκάτω χάος καὶ μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης
ἡσπάσθη τὴν σώσασαν αὐτὸν χεῖρα. Οὕτω καὶ ἡ-
μεῖς πολλάκις ἀφαρπαζόμενοι ἀπὸ τῶν εἰκόνων
τοῦ κόσμου τούτου ἀναιπαισθήτως ὀδεύομεν πρὸς τὸν
ἴδιον ὀλεθρον, ὅποτε ὁ Θεὸς μολύνων ἐπίτηδες τὰς ὥ-
ραϊας εἰκόνας, μᾶς προσηλώνει εἰς τὰς εὐσπλάγχχνους
αὐτοῦ ἀγκάλας, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐτοιμαζό-
μεθα νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν κατ' αὐτοῦ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΠΙΝΟΗΜΑ. Πρὸ τινων ἐτῶν δύο
ἀδελφοὶ ἱρλανδοὶ, σιδηρουργοὶ τὸ ἐπάγγελμα, κατέ-
λιπον τὴν γενέθλιον αὐτῶν γῆν καὶ μετέβησαν εἰς
τὴν Ἰαμαϊκὴν πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου. Ἀλλ' εὐθύς
μετὰ τὴν ἐκεῖσε ἀφίξιν των παρετήρησαν ὅτι δὲν
ἐξήρκει μόνη ἡ φιλεργία πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ ἔργου
των, καὶ ὅτι πρὸς ἑναρξιν αὐτοῦ ἀπητοῦντο τουλά-
χιστον ἑβδομήκοντα λίραι. Πρὸς τοῦτο δὲ κατέφυ-
γον εἰς τὸ ἀκόλουθον νέον καὶ εὐφυὲς ἐπινόημα. Εἰς
ἐξ αὐτῶν ἐγυμνώθη, ὁ δὲ ἕτερος ἐμαύρισε αὐτὸν
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· τούτου δὲ γενομένου τὸν
ἔφερεν εἰς ἓνα ἐκ τῶν ἐμπορευομένων Μαύρους, ὅστις
παρατηρήσας τὸ ῥωμαλέον καὶ ἀθλητικὸν ἀνάστημα
τοῦ προσπεποιημένου τὸν Μαῦρον ἠγύρασεν αὐτὸν
ἀντὶ ὀγδοήκοντα λιρῶν, μάλιστα δὲ καὶ ἐκαυχᾶτο
διὰ τὴν ἀγοράν, διότι ἐθεώρει αὐτὸν ὡς τὸν ὠραιό-
τερον τῶν ἐν τῇ νήτῳ ὁμοχρόων του. Ἀλλὰ τὴν αὐ-
τὴν ἐσπέραν ὁ δημιουργηθεὶς Μαῦρος ἐδραπέτευσε
πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ καθαρισθεὶς ἀνέλαβε τὴν
προτέραν μορφήν. Εἰς μάτην προσηνέχθησαν βρα-
βεῖα εἰς ὃν τινα ἤθελε συλλάβει αὐτόν. Ἐν τοσούτῳ οἱ
δύο ἀδελφοὶ ἐπεχείρησαν πάραυτα τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ
τοσοῦτον ἐπιτυχῶς τὸ διεξήγαγον, ὥστε μετ' οὐ πολ-
λὰ ἔτη ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔχοντες πολλὰς
χιλιάδας λιρῶν. Πρὶν ὁμῶς ἀναχωρήσωσιν ἐπεσκέψθη-
σαν τὸν κύριον πρὸς τοῦ ὁποίου εἶχον λάβει τὰ
χρήματα, τῷ ἀνέμνησαν τὸ περιστατικὸν τοῦ Μαύ-
ρου, καὶ ἀπέδωκαν αὐτῷ τὸ κεφάλαιον μετὰ τόκου,
ἀφοῦ προηγουμένως τῷ ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμο-
σύνην των.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΝΟΟΣ. Ποιητὴς τις, μέγα προ-
γυμνῶν τὴν ποιητικὴν ἰκνότητά, κατέτριψε τὸ πλεῖ-